ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES-HENRY HIRSCH

ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΗΣ!...

Ο Σολέν, δολοφόνος!

Αὐτὸς ὁ βαθὺς καὶ εὔρων συγγραφεύς, ὁ τόσον γνώστης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ποὺ συγχωροῦσε κ' ἐδικαιολογοῦσε μὲ τέτοιαν ἐπιείκεια ὅλα τὰ ἐρωτικὰ ἁμαρτήματα, αὐτὸς νὰ σκοτώσῃ μιὰ γυναῖκα!

Ἡ εἴδησις εἶχε φέρει ἀληθινὴ ἀναστάτωση σ' ὅλο τὸν κόσμο ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ συμπάθεια τὶς ἐπιτυχίες τοῦ νεαροῦ μυθιστορογράφου καὶ δυὸ μῆνες τώρα τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει τὸ γενικὸν καὶ τὸ μόνον σχεδὸν θέμα ὁμιλίας.

Ἔτσι ἐξηγεῖτο καὶ ὁ πρωτοφανὴς συνωστισμὸς μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου, τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ Σολέν.

Ὁ κατηγορούμενος ὡδηγήθηκε στὸ ἐδώλιό του, ἀνάμεσα ἀπὸ δύο χωροφύλακες. Τὸ στῆθος του ἦταν βαθυλωμένο, τὰ μάτια του σβησμένα καὶ τὸ πρόσωπό του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μ' ἕνα παιδιστικὸ καὶ τραγικὸ κίνημα τῶν χεριῶν του, κατακίτρινο σὰν τοῦ νεκροῦ.

Ἡ συνεδρίασις ἄρχισε ἀμέσως.

Κι' ὁ Πρόεδρος ἄρχισε τότε μὲ τὴν ἤρεμη φωνή του:

— Βρισκόμαστε στὶς 12 Ἀπριλίου. Σᾶς βλέπουν πολλοὶ στὴν πρεμιέρα τοῦ θεάτρου Ποικιλιῶν μαζὶ μὲ τὴ φίλη σας. Ὅλες ἡ πληροφορίες ποὺ μᾶς ἐδόθησαν συμφωνοῦν εἰς τὸ νὰ σᾶς παρουσιάζουν καὶ τοὺς δυὸ ὑπὸ τὸ κράτος συγκρατημένης εὐθυμίας ποὺ εἶνε ἀκριβῶς ἡ καλὴ διάθεσις τῶν ἀνθρώπων τῶν εὐχαριστημένων ἀπὸ τὴ συντροφιά τους. Μετὰ τὸ θέατρο δειπνᾶτε μαζὶ μὲ τὴ φίλη σας, χωρὶς πάλι τίποτε νὰ φανερώνῃ οὔτε σὲ σᾶς οὔτε στὴ φίλη σας καμμιὰν ἔγνοια, καμμιὰ στενοχώρια ἢ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ δυσαρεσκείας... Γυρίζετε σπίτι μὲ τὴν κυρία ντ' Ὀνζ... Τὴν δολοφονεῖτε μέσα στὴ νύχτα, τὴν πνίγετε! Κανεὶς δὲν ἄκουσε τίποτε. Τὸ πρωῒ ὁ καμαριέρης σας σᾶς βρίσκει νὰ ὀλοφύρεσθε γονατισμένος μπροστὰ στὸ κρεββάτι ποὺ κοίτεται τὸ πτῶμα. Ζητᾶτε μονάχα νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀστυνομία. Ὕστερα, ἀπὸ τὴν ὁμολογία ποὺ ἐκάνατε τοῦ ἐγκλήματός σας, ἀρνηθήκατε κάθε ἄλλην ἐξήγησιν. Σᾶς ἐξορκίζω ν' ἀπαντήσετε τώρα! Δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ ν' ἀποδοθῇ χωρὶς νὰ χυθῇ πλῆρες φῶς στὴν ὑπόθεσή σας. Κύριε Σολέν, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βαρύνετε τὴ συνείδησιν τῶν δώδεκα δικαστῶν ποὺ σᾶς δίδει ὁ Νόμος. Ὀφείλουν νὰ μάθουν! Ἀπαντήσατε: Γιατὶ ἐδολοφονήσατε τὴ φιλενάδα σας;

Ὁ Σολὲν ἔπεσε βαρὺς πάνω στὸ ἐδώλιο χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξη. Ἔκανε μονάχα ἕνα κίνημα γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀδυναμία του νὰ μιλήσῃ κι' ἐστήριξε τὸ κεφάλι του στὸ δεξὶ του χέρι, τοῦ ὁποίου ὁ ἀγκώνας ἀκουμποῦσε στ' ἀριστερὸ καὶ στὴ θλιβερὴ αὐτὴ στάσιν ἔμεινε ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἐξετάζοντο οἱ μάρτυρες. Αὐτοὶ προσπάθησαν νὰ τὸν σώσουν τονίζοντες τὴν ἐξαιρετικὴ του εὐαισθησία καὶ ρίχνοντες ὅλα τ' ἄδικα στὴν κυρία ντ' Ὀνζ, γυναίκα ὡραιότατη μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνως φιλάρεσκη, σκληρὴ καὶ ἀνάξια νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα μεγάλον ἔρωτα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας, γιατρός, παιδικὸς φίλος τοῦ Σολέν, θέλησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦταν οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἕνας ἀνισόροοπος, τοῦ ὁποίου ἡ βούλησις ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν πρώτην αἰσθηματικὴν ἐντύπωσιν καὶ συνεπῶς ἦταν ἀνεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του!

Ὁ Σολέν, σηκώθηκε ἄξαφνα καὶ τραβώντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κολλάρο του καὶ τὴ γραββάτα του ξεφώνισε:

— Εἶνε ψέμμα!... Ἤμουνα πάντα κύριος τῶν πράξεών μου... Ἡ φιλία ἐμπνέει πολὺ ἄσχημα τὸν μάρτυρα αὐτόν, ὅπως καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ παρήλασαν ἀπ' ἐδῶ... Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, ἔστω, θὰ μιλήσω... ἀλλὰ θὰ μιλήσω τελευταῖος! Πρέπει τὸ Δικαστήριον νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια: Καὶ τὴν ἀλήθεια κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν τὴν ξέρει!

Ἡ φωνή του ἀντήχησε ἀπελπισμένη μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή. Ἔπειτα ἐσηκώθηκε ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἐξήτησε τὴν τιμωρία τοῦ Σολέν. Κατόπιν ὁ συνήγορός του ἠγόρευσε μὲ θερμότητα καὶ εὐγλωττίαν καὶ ἐξήτησε τὴν ἀθώωσίν του, λόγῳ ἀμφιβολιῶν. Ὁ Σολὲν φαινόταν σὰ νὰ μὴν ἄκουγε τίποτε. Ἔμενε ἀκίνητος καὶ ὀκνυφός.

— Σολέν, τί ἔχετε νὰ πῆτε πρὸς ὑπερασπισίν σας; ρώτησε ὁ Πρόεδρος.

— Παρακαλῶ τοὺς κυρίους ἐνόρκους νὰ συγκρατήσουν καλῶς ἀπὸ ὅλη τὴν διαδικασία ὅ,τι συγκεκριμμένον κατετέθη ἐναντίον μου—ἄρχισε ὁ Σολέν... Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀπαιτῶ, νὰ λησμονήσουν οἱ κύριοι ἔνορκοι καὶ νὰ μὴ λάβουν καθόλου ὑπ' ὄψει τους τὶς εὐνοϊκὲς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ διακεκριμένου συνηγόρου ποὺ μὲ ὑπερήσπισε.

Ὁ Σολὲν σταμάτησε μιὰ στιγμή, ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μηνίγγια του κι' ἐξακολούθησε μὲ φοβερὴ φωνή:

— Μιὰ γυναῖκα πέθανε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἐτοῦτα ἐδῶ τὰ δάχτυλα τὴν ἔπνιξαι!...Συκοφάντησαν τὴν κυρία ντ' Ὀνζ. Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε ἐδῶ γιὰ νὰ διασύρῃ τὴν ὑπόληψη τῆς κυρίας του!... Οἱ φίλοι μου τὴν ἐδυσφήμισαν. Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτοὺς τοὺς φίλους θέλω νὰ πῶ τί ἐξαίρετη γυναίκα ὑπῆρξε ἡ κυρία ντ' Ὀνζ! Ἡ ἀνάμνησή της μοῦ δίνει τώρα τὴ δύναμη νὰ μιλήσω. Ἡ χάρις της καὶ τὸ πνεῦμα της ἐξωράϊζαν τὸ περιβάλλον ὅπου χάρις σ' αὐτὴν ἐγνώρισα τὴν εὐτυχία. Δὲν ὑπῆρξε, τὸ ὁρκίζομαι, οὔτε ἕνα ψεύτικο ἀπὸ τὰ φιλήματά της. Ἡ μνήμη της ἀγνὴ καὶ ἄθικτη δὲν ἀνήκει πιὰ σὲ μένα, ὅπως μοῦ ἀνῆκε καὶ ἐκείνη ὁλόκληρη.

Ἀκοῦστε με! Θὰ μποροῦσα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν μνήμη της νὰ σκοτώσω τὸν καθένα ψυχρά, ἔτσι ὅπως ἐσκότωσα κι' ἐκείνην! Ποῖν διαπράξω τὸ ἀνεπανόρθωτον, ἐζήγισα καλὰ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς μου. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀναλαμβάνω ὅλην τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματός μου!...

Ὀφείλετε στὴν κοινωνία τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύετε ἐδῶ, διὰ νὰ τὴν προστατεύετε, ἕνα ἀποφασιστικὸ παράδειγμα. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνῃ τὸν ἄλλο. Δὲν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικὰ στὸ φόνο. Ἡ ἀγάπη δὲν δικαιολογεῖ ποτὲ τὸ ἔγκλημα. Τὸ καθῆκον σας, κύριοι Ἔνορκοι, εἶνε νὰ μὲ κατα-δι-κά-σε-τε!

Καθ' ὃν χρόνον οἱ σύνεδροι καὶ οἱ ἔνορκοι ἀπεσύροντο γιὰ τὴν διάσκεψη οἱ φύλακες ἀπομάκρυναν τὸ Σολὲν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου. Τὰ μάτια τῶν γυναικῶν τὸν παρακολούθησαν ὡς ποὺ χάθηκε. Καὶ ἔπειτα ἄρχισαν τὰ γέλια.

— Ἀπίστευτο!

— Καλὲ τὸ μετάνοωσε φαίνεται καὶ ζητάει νὰ τὸν καταδικάσουν ἀπὸ ἀπελπισία...

— Εἶνε πρωτάκουστο! Μολαταῦτα ἡ φίλη του τὸν ἀπατοῦσε, ἀγαπητή μου!

— Γιατὶ δὲν σκοτώθηκε κι' ὁ ἴδιος ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσε;

— Λένε πὼς εἶχε μείνει χωρὶς πεντάρα... ἡ πίστωσις τοῦ εἶχε κοπεῖ... ἡ φιλενάδα του ἦταν πολυέξοδη... Γι' αὐτό...

— Ὁ Σολὲν μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἔκανε τὸ καλύτερό του μυθιστόρημα... τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ ὅμως νὰ τὸ γράψῃ, γιατὶ ἡ καταδίκη του θὰ εἶνε θανατική.

Τὸ μακάβριον χαριτολόγημα πέρασε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ αὔξησε τὴν ἀνυπομονησία τοῦ πλήθους.

Ἐπὶ τέλους ἡ διάσκεψις ἐτελείωσε, οἱ ἔνορκοι οἱ δικασταὶ καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐπῆραν τὶς θέσεις τους καὶ μέσα σὲ νεκρικὴ σιωπὴ ἀκούστηκε ἡ ἀδύνατη φωνὴ τοῦ προϊσταμένου τῶν Ἐνόρκων.

— Ἐν συνειδήσει λέγω...

Ὁ Σολὲν ἐκρεμάσθη ἔνοχος. Ἀπεκλείσθη ἐν τούτοις ἡ προμελέτη, ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ἐλαφρυντικὰ καὶ τοῦ ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως δύο ἐτῶν.

Μόλις τελείωσε ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως καὶ μέσα στὸν ἐπιδοκιμαστικὸ ψίθυρο τοῦ κόσμου ἀκούστηκε ἄξαφνα ἡ στριγγιὰ φωνὴ τοῦ Σολέν.

— Ὁ δολοφόνος ἀξίζει θάνατο!... Ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐκάνατε τὸ καθῆκόν σας θὰ κάνω ἐγὼ τὸ δικό μου!

Καὶ πράγματι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες βρέθηκε νεκρὸς μέσ' στὸ κελλί του, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ κανεὶς τὸν τρόπο τοῦ θανάτου του.

Σᾶς βρῆκαν νὰ κλαῖτε γονατισμένες πλάϊ στὸ πτῶμα της...

Θεοῦ. Στεριὰ τόσο κοντὰ μὰ τόσο ἄφθαστη.

Γῆ τῆς Ἴμβρου στεγνή, ἀλύγιστη φιλάρχυρη σὲ πρασινάδα καὶ σὲ νερὰ ἤθελα νὰ κυλισθῶ πάνω στὰ ἀλώνια τῶν λαγκαδιῶν σου, νὰ βρεθῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ καμμιὰ ρευματιά σου καὶ γύρω μου νὰ βλέπω κατάπαχα πρόβατα καὶ στρογγέρα κοριάρια νὰ βόσκουν τὸ χόρτο ρυθμικὰ ἐπάνω στὸν ἦχο ἑνὸς φλογισμένου ἀπὸ ἔρωτα αὐλοῦ.

Τσοπανοπούλες τοῦ νησιοῦ νὰ γυρίζετε γύρω ἀπὸ τὸ μεθυσμένο μου κορμὶ μὲ μαλλιὰ δεμένα σὰν τῶν ἀρχαίων ἀγαλματίνων κεφαλῶν μὲ λεπτὰ ρόδινα καὶ γαλανὰ καὶ ἄσπρα πουκάμισσα, ποὺ πιὸ δυνατά, πιὸ χυτά, πιὸ ὑπερήφανα θὰ δείχνουν μὲ τὶς πτυχώσεις των τὰ στήθη σας.

Νύφες τῶν δρυμόνων καὶ τῶν διράδων λάγνες ἄγριες σηκωμένες ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο σας ὕπνο τόσων αἰώνων μὲ ἄσβεστη δίψα νὰ μοῦ πῆτε ὅλο τὸ μεδοῦλι ἀπὸ τὰ χείλη μου μὲ τὰ δικά σας χείλη, ἐνῶ ἐγὼ θὰ σπαράσσω ἀπὸ τὴν ἄπειρη ἡδονὴ ὡς τὸ τελευταῖο μου ξεψύχισμα...

Καὶ ὅταν ξυπνήσω ἀπὸ τὸ ὄνειρο αὐτὸ τῆς φαντασίας μου νὰ ἰδῶ μπροστά μου μιὰ καλυβούλα καλλιτεχνημένη μὲ ξερολίθαρα καὶ πράσινα κλαδιὰ καὶ στὴν πεζοῦλα της ἐπάνω ποὺ θὰ καθίσω ἀποσταμένος τὸ γέρο χωριάτη ποὺ θὰ μοῦ προσφέρῃ μαζὶ μὲ τὸ καλῶς ὥρισες ἕνα γαλένιο μαστραπᾶ μὲ νερὸ τῆς πηγῆς. Νερὸ γλυκὸ ἀφράτο ποὺ νὰ μὴ σοῦ ἀφνῃ μέσα στὸ λαιμὸ τὴ μυρουδιὰ τῆς γλυφάδας καὶ τῆς σόδας καὶ τοῦ ἀσβέστη, ὅπως τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε τόσους μῆνες φτιασμένο ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Καὶ ὕστερα περιμένοντας τὸ λεπτὸ δεῖπνο ποὺ θὰ τὸ ἑτοιμάζῃ ἡ γαλανομάτα κόρη τοῦ γέρου, δεῖπνο ἀπὸ χόρτα, χλωρὸ τυρὶ κ' ἐλιές, νὰ μαζέψω ἀνεμόνες καὶ ἀγριοβιολέττες καὶ ἀγριομαραγάριτες καὶ νὰ τὶς προσφέρω σκόρπιες ἀνακατωμένες μὲ τὸ χορτάρι.

Καὶ ὅταν σφρίζῃ τὸ καράβι καλωστὰς μὲ νὰ γυρίσω νὰ δώσω ἕνα φίλημα στὸ κόκκινο καὶ παχουλὸ μάγουλο τῆς κόρης καὶ νὰ φύγω ἐκεῖ ποὺ μὲ καλεῖ ἡ φωνὴ τῆς πατρίδας, φέροντας μέσα μου ἕναν ἀνοιξιάτικο παράδεισο, ἐνῶ ὁ ἥλιος βασιλεύοντας βαθειὰ στὴν ἐλαφρὰ συννεφιασμένη δύσι θὰ μοιάζῃ σὰν σπασμένο βάζο κόκκινο γιαλ'...». **Κ. Φαλτάϊτς**